

hjælp, det er der overhovedet ingen tvivl om. Det burde være indført for flere år siden, at der ikke var så mange barrierer. I det hele taget er det jo besynderligt med det sundhedssystem, vi har, at man har ret til at få behandlet et ben gratis, hvis det er brækket, men at man ikke har ret til automatisk at komme hen og få hjælp, hvis man har problemer af psykisk art, og det kan altså være mindst lige så invaliderende som et brækket ben. Hvis man får en hurtig hjælp uden det store bureaukrati, kommer man som regel også hurtigere igennem det.

Der er også andre ting end det, der står her, som der kan være behov for at se på. I det hele taget er det, der handler om hurtigt at få nogle svar, hurtigt at få en afgørelse i forhold til erstatning osv., rigtig vigtigt, så man også kan holde op med at være offer. For noget af det, som vi nok også skal til at se på, er, at det er vigtigt ikke at fastholde folk i at være ofre. Og som systemet er bygget op i dag, bliver man altså fastholdt i at være offer i ganske lang tid, fordi det er afgørende i forhold til erstatning, psykologhjælp osv. Og nogle gange går der rigtig, rigtig lang tid, før man får afgørelsen, og så skal man blive ved med at se på sig selv som offer. Derfor tror jeg, at noget af det, vi også skal have med, og som jeg håber kan komme med i noget videre udvalgsarbejde og arbejdsgruppearbejde, er, at der skal være en meget hurtig sagsbehandling i de her sager, så vi hurtigt får folk til at holde op med at være ofre.

Så der er flere gode intentioner i det her, som jeg mener at vi skal arbejde videre med. Det er ikke alt, vi er hundrede procent enige i, men vi mener, at intentionerne er rigtig gode, og at det er noget, som der er behov for at arbejde med.

Kl. 13:27

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren. Så går vi over til ordføreren for forslagsstillerne, fru Karen Hækkerup.

Kl. 13:27

(Ordfører for forslagsstillerne)

Karen Hækkerup (S):

Jeg vil gerne starte med at sige tak for en ualmindelig positiv modtagelse af Socialdemokraternes forslag til, hvordan vi kan styrke indsatsen over for mennesker, som har været udsat for personfarlig kriminalitet, og som altså er ofre.

Jeg vil gerne vende tilbage til det, som fru Line Barfod sagde næsten afslutningsvis, hvor fru Line Barfod sagde, at det er vigtigt, at vi begynder at fokusere på, hvordan man kan holde op med at være offer. Jeg er simpelt hen så enig,

Det der med, at man er offer, er en situation, hvor man er henvist til at være magtesløs, hvor man er afventende, og hvor man er den, der er den slæde. Jeg tror, det er rigtig vigtigt, at vi begynder at fokusere på, at når man har været udsat for en forbrydelse, er man overlever; man er den, der har klaret det, man er den, der skal ud på den anden side, man er den, der skal lære at leve med det, der er sket. Der er ikke nogen, der kan leve med at være et offer et helt liv. Der er ikke nogen, der kan leve med altid at skulle være den, det er synd for, eller som er et offer. De, som har udstået de her voldsomme forbrydelser, og som altså har klaret det, skal bakkes op også i at kunne finde ud af at leve med den forbrydelse, som de altså har været udsat for.

Socialdemokraternes forslag, som vi lige har behandlet, indeholder fem punkter, der bl.a. handler om, at vi skal give større erstatninger til dem, som er ofre, eller som har været udsat for personfarlig kriminalitet. Der vil jeg gerne sige, at jeg er utrolig glad for, at der så bredt blandt Folketingets partier lyder en samstemmede interesse i, at vi skal have hævet erstatningerne. Jeg synes virkelig, at det er dybt krænkende, at et voldtægtsoffer, som eksempelvis har været udsat for fuldbyrdet voldtægt, kan få i omegnen af 70.000 kr. i erstatning. Jeg synes virkelig, at det er meget, meget få penge, når man tænker på, hvor stort et ar på sjælen et voldtægtsoffer har, og også tænker på, hvor invaliderende det kan være rigtig, rigtig mange år fremover i et voldtægtsoffers liv, at man har været den forbrydelse igennem.

Ganske ofte sker der jo det med voldtsofre, uanset om de har været udsat for voldtægt, eller om det er seksuelle overfald, eller om det bare er almindelig personfarlig kriminalitet, at de jo altså bliver invalideret ganske grusomt. For én ting er, at sårene heler; noget andet er, at sjælen også skal med. Mange kommer i den situation, at de runder de 120 sygedage, de mister deres arbejde, deres liv bliver lagt i ruiner, deres økonomi falder sammen. Og så handler det her ikke længere bare om, at man har været udsat for en forbrydelse; så handler det om mennesker, som lige pludselig befinder sig på kanten af deres eksistens på grund af noget, som er kommet til dem udefra. Der skal vi altså blive langt bedre til at gå ind og støtte op og hjælpe de mennesker, som er så ulykkelige og så uheldige at være dem, der bliver ramt af forbrydelser, sådan at deres liv ikke braser sammen.